

Fedorowicz, Józef (1863-1943)

Józef Fedorowicz urodził się 10 grudnia 1863 r. na Kijowszczyźnie. Ukończył tam szkołę średnią, a w 1885 r. uzyskał dyplom inżyniera w Instytucie Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. Od 1899 r. prowadził wykłady z Budownictwa Ogólnego w Moskiewskim Instytucie Inżynierów Komunikacji. W 1913 r. obronił przedstawioną dysertację i uzyskał stopień adiunkta. Rok później mianowano go profesorem nadzwyczajnym, a w 1916 r. profesorem zwyczajnym w Instytucie Inżynierów Komunikacji w Moskwie. Równocześnie do chwili wybuchu I wojny światowej pracował m.in. jako wicedyrektor kolei północnych na kolejach żelaznych rosyjskich.

W 1919 r. prof. Fedorowicz wrócił do kraju i 1 października rozpoczął pracę jako profesor zwyczajny w Katedrze Budownictwa Ogólnego na Wydziale Inżynierii Budowlanej Politechniki Warszawskiej. W tym samym czasie był także dyrektorem Wydziału Drogowego Radomskiej Dyrekcji Kolei Państwowych. W latach 1921/22-1922/23 pełnił funkcję dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej. Od 1 maja 1925 r. był członkiem Rady Technicznej przy Ministrze Kolei. W 1935 r. profesor przeszedł na emeryturę. Zmarł prawdopodobnie w 1943 r.

Prof. Fedorowicz był autorem opracowań i podręczników z dziedziny budownictwa m.in. na temat fundamentowania i klasyfikacji betonów cementowych. Osiągnął wiele jako specjalista z dziedziny budownictwa kolejowego. Sformułował metodę przesuwania budynków na wałkach, a także jako pierwszy zastosował keson do wykonania obudowy źródła artezyjskiego wody mineralnej pod dużym ciśnieniem.

Oprac. Justyna Antosik na podst.:

Politechnika Warszawska 1915-1925. Księga pamiątkowa / pod red. Leona Staniewicza, Warszawa, 1925, s. 242.

Józef Fedorowicz (1863-1943)[plansza] / oprac. merytoryczne Jadwiga Szczypkowska, oprac. graficzne Dorota Wojnowska, Warszawa, 2014.

Profesorowie Politechniki Warszawskiej w dwudziestoleciu międzywojennym / Józef Piłatowicz, Warszawa, 1999, s. 262.